

పిల్లల తోట

ఆశల మాలిక

మైకేల్, తెలుగు: కె.సురేష్

ఒక పిల్లవాడి ప్రపంచం శిథిలాలతో
నిండిపోయింది. తండ్రితో కలిసి వెళ్లే
చల్లని పర్వతాల నుంచి ఇప్పుడు ముళ్ల
తీగ కంచె, సైనికులు అతడిని వేరు
చేస్తున్నారు. నిస్సహా కలిగించే
పరిస్థితుల మధ్య ఒక చిన్న మొలక
ఆశలను నింపగలదా?

అందమైన బొమ్మలతో గాయాలను
మాస్పే, ఆశలు రేపే పిల్లల తోట అన్న
ఈ చిన్న కథ మానవ స్ఫూర్తికి,
మొక్కవోని దీక్షకు జేజేలు
పలుకుతుంది.

YOUTH SE

వాన పడిన మరునాడు పిల్లవాడు దానిని చూశాడు,
శిథిల రాళ్ల మధ్య సూర్యకాంతి వైపు ఒక మొక్క తల ఎత్తి చూస్తోంది.
ఆ మొక్క చుట్టూ ఉన్న ఇటుక మొక్కలను పిల్లవాడు తొలగించాడు.
అది పూల మొక్కో, కలుపు మొక్కో అతడికి తెలియదు. కానీ,
బతకటానికి అది చాలా సంఘర్షించాలని మాత్రం అతడికి తెలుసు.

పిల్లవాడు చుట్టుపక్కల వెదికాడు. వాన నీళ్లు ఉన్న పాత డబ్బా ఒకటి
అతడికి కనిపించింది. ఆ నీళ్లను మొక్కకు పోశాడు.

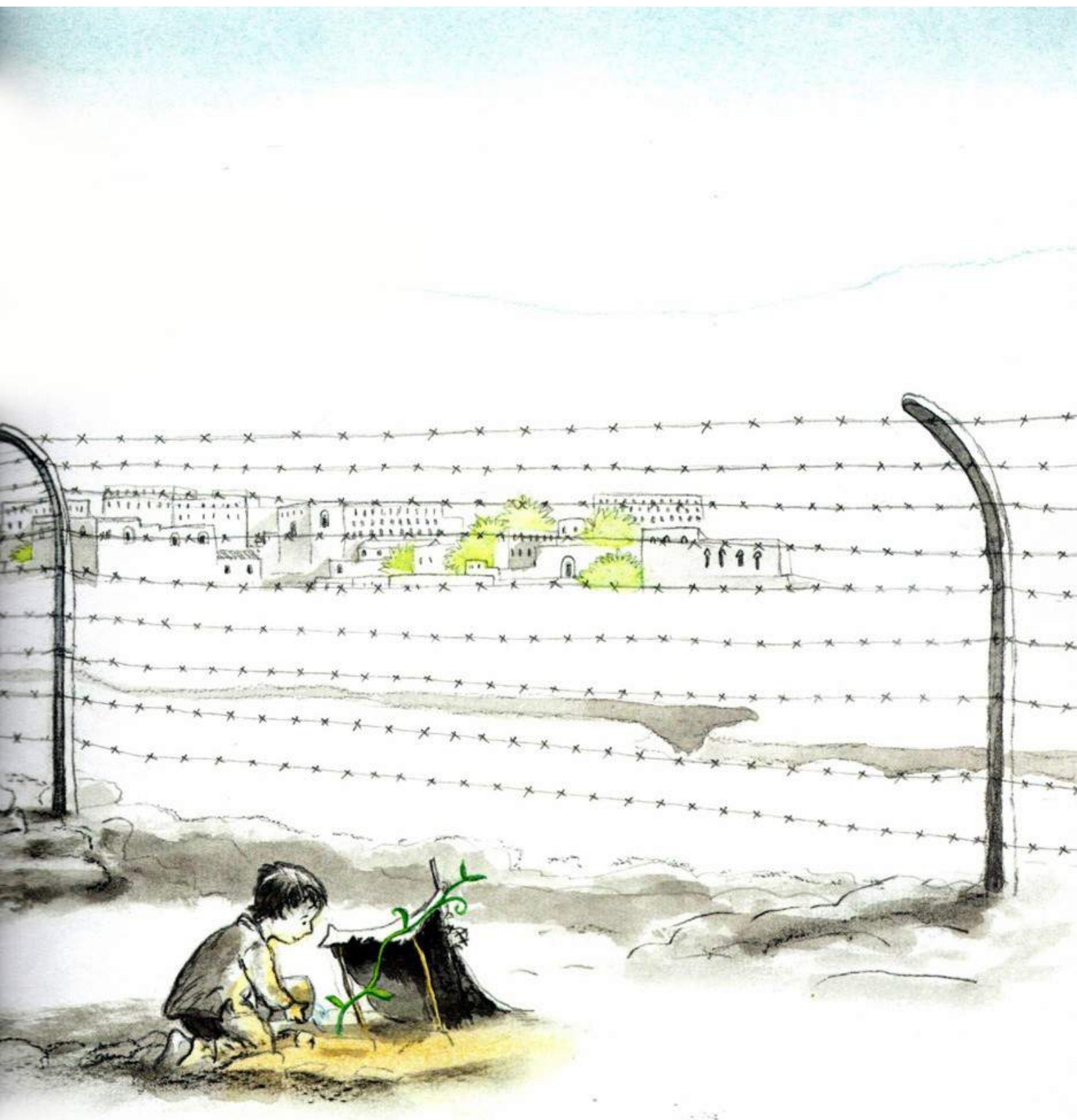
“తాగు, తాగేసియ్,” గుసగుసగా అన్నాడు పిల్లవాడు.

ఆకాశంలో సూర్యుడు పైకి ఎగబాకుతున్నాడు. ఒక పాత సంచి, తీగతో
చెట్టుకి నీడ ఉండేలా చేశాడు.

పిల్లవాడి ప్రపంచం శిథిలాలతో నిండి ఉంది. దాని చుట్టూ తీగల కంచె ఉంది. మండే ఎండాకాలంలో గాలి అంతా దుమ్ముతో నిండిపోయి ఉండేది. దూరాన ఉన్న కొండలు తళతళ మెరుస్తున్నాయి. ఆ కొండలలో చల్లటి వాగులు ప్రవహిస్తుంటాయని ఆ పిల్లవాడికి తెలుసు. నాన్నతో కలిసి అతడు అక్కడికి వెళ్లేవాడు. కానీ ఆ కొండలు ఇప్పుడు ముళ్ల కంచెకి అటువైపు ఉన్నాయి.

ఆ తరువాతి వారాలు అతడు తన రహస్య తోటను
కాపాడుతూ వచ్చాడు. కొద్ది కాలంలోనే దాని తీగలు
ముళ్ల కంచె పైవరస వరకు పాకిపోయాయి. ఇప్పుడు
ఆ మొక్క ఒక తీగ అని - అది ద్రాక్ష తీగని పిల్లవాడు
పోల్చుకోగలిగాడు.

మెల్లగా తీగలు కంచనంతా అల్లుకున్నాయి, దాంతో
దాని నాజుకు వేళ్లకు నీడ దొరికింది. అది మరిన్ని
తీగలు వేసింది.

పక్షులు, సీతాకోకచిలుకలు వచ్చాయి, అవి తమతో విత్తనాలు,
పుప్పొడి తెచ్చాయి. తోట పెద్దదయ్యింది. ఇప్పుడది రహస్యం కాదు.

దాని నీడలో కూర్చోటానికి చాలా మంది స్నేహితులు
వచ్చారు. ఇప్పుడది వాళ్లకి ఒక ఆటస్థలం అయ్యింది.

ఒక రోజు సైనికులు వచ్చారు. వాళ్లు
అంతా నాశనం చేశారు. తీగ అంతా
పీకేసి కంచెకి అవతలివైపున ఒక
గోతిలో పడేశారు.

ఆ పిల్లవాడు తన గుండె బద్దలవుతుందనుకున్నాడు.

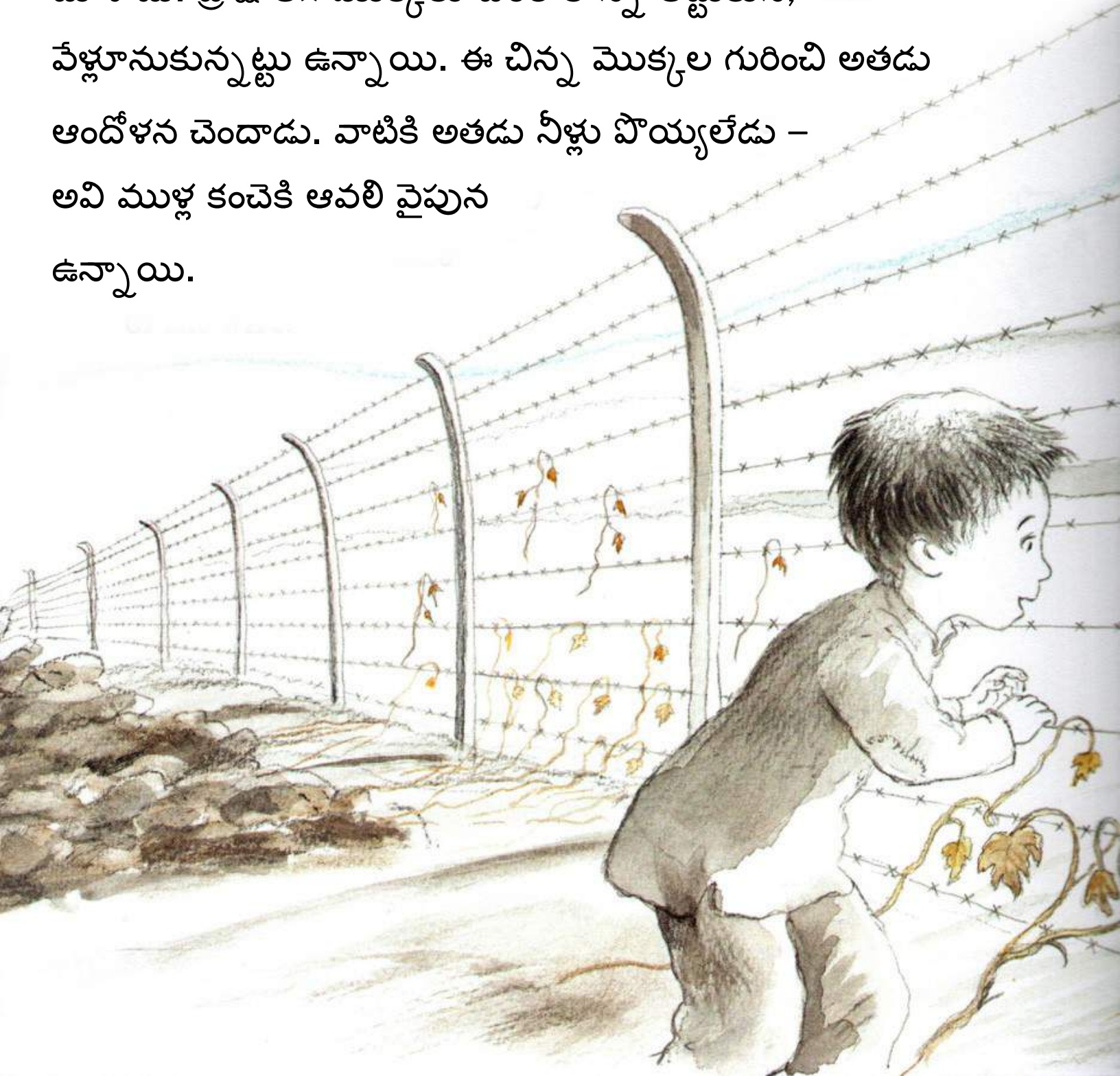

చలికాలం వచ్చింది.

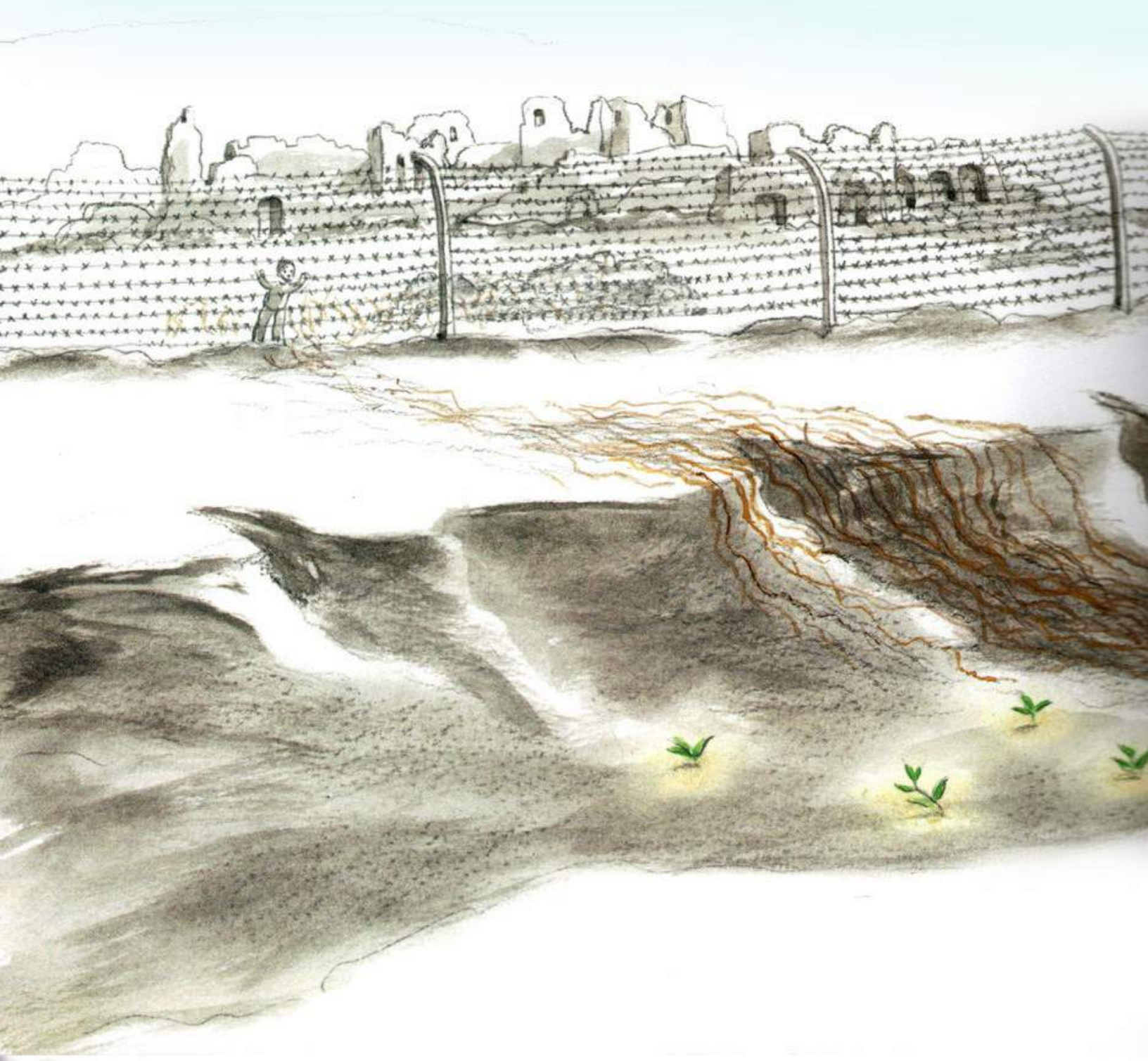
శిథిలమైన తమ ఇంటిలో చలికి, తేమకి ఆ పిల్లవాడు,
కుటుంబంలోని వాళ్లు వణుకుతూ గడిపారు.

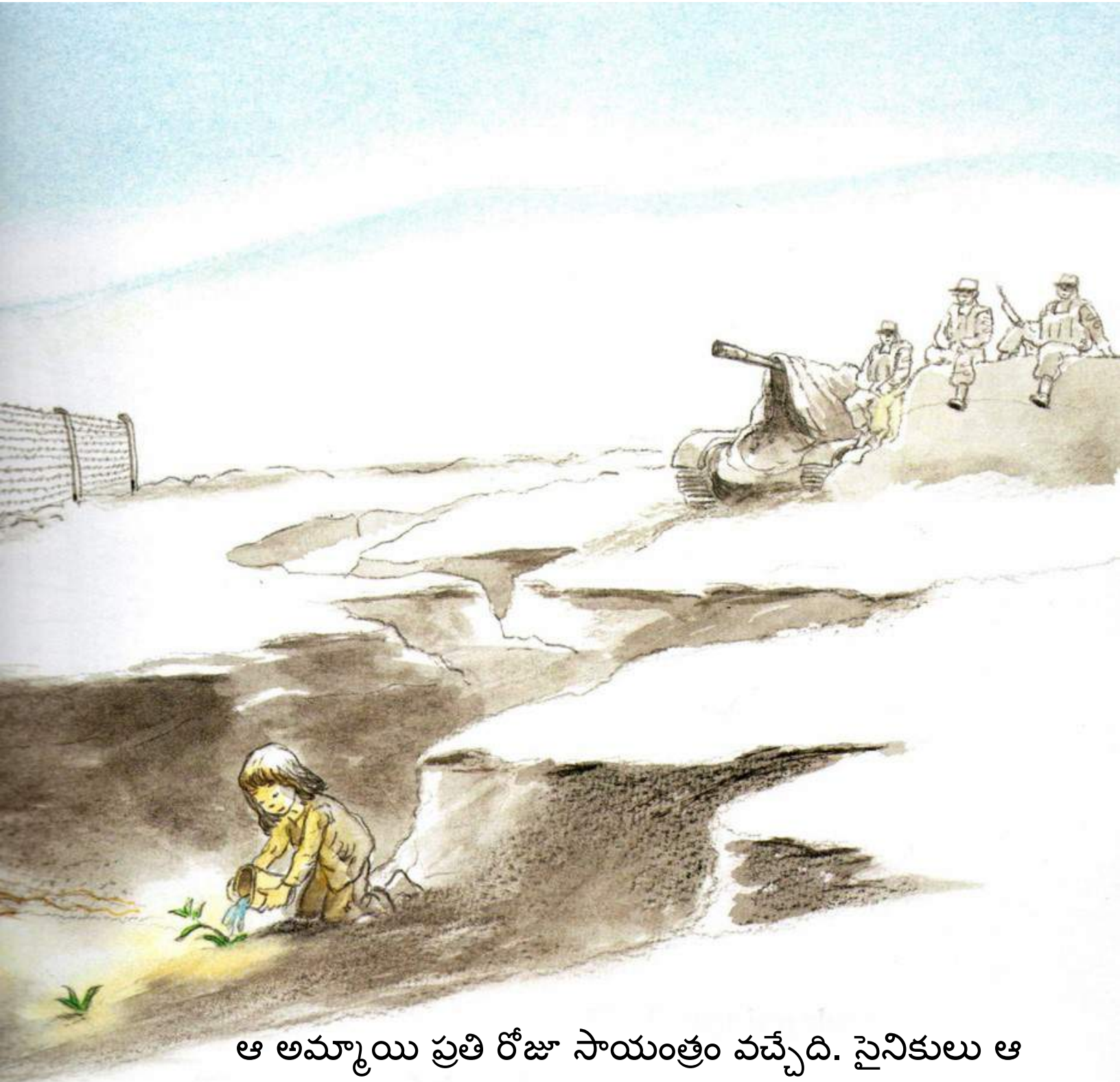
ఆ సంవత్సరం వసంతకాలం ఆలస్యంగా వచ్చింది. కొన్ని నెలల
తరువాత కురిసిన వానకి గోతి వెంట కొత్త మొలకలను పిల్లవాడు
చూశాడు. ద్రాక్ష తీగ ముక్కలు చలికాలాన్ని తట్టుకుని,
వేళ్లూనుకున్నట్టు ఉన్నాయి. ఈ చిన్న మొక్కల గురించి అతడు
ఆందోళన చెందాడు. వాటికి అతడు నీళ్లు పోయ్యలేడు –
అవి ముళ్ళ కంచెకి ఆవలి వైపున
ఉన్నాయి.

ఒక సాయంత్రం ఆ పిల్లవాడికి ఆ గుంత పక్కన ఆడుకుంటూ ఒక అమ్మాయి కనిపించింది. ఆమె చేతిలో ఒక బక్సెట్టు ఉంది, ఆమె ఆ చిన్న మొక్కలపై నీళ్లు చిలకరిస్తోంది.

ఆ అమ్మాయి ప్రతి రోజు సాయంత్రం వచ్చేది. సైనికులు ఆ అమ్మాయిని చూస్తారేమోనని ఆ పిల్లవాడు ఆందోళన చెందాడు. కంచెకి తమవైపు మొక్కలు పెరగటం పట్ల సైనికులకి అభ్యంతరం ఉన్నట్లు లేదు.

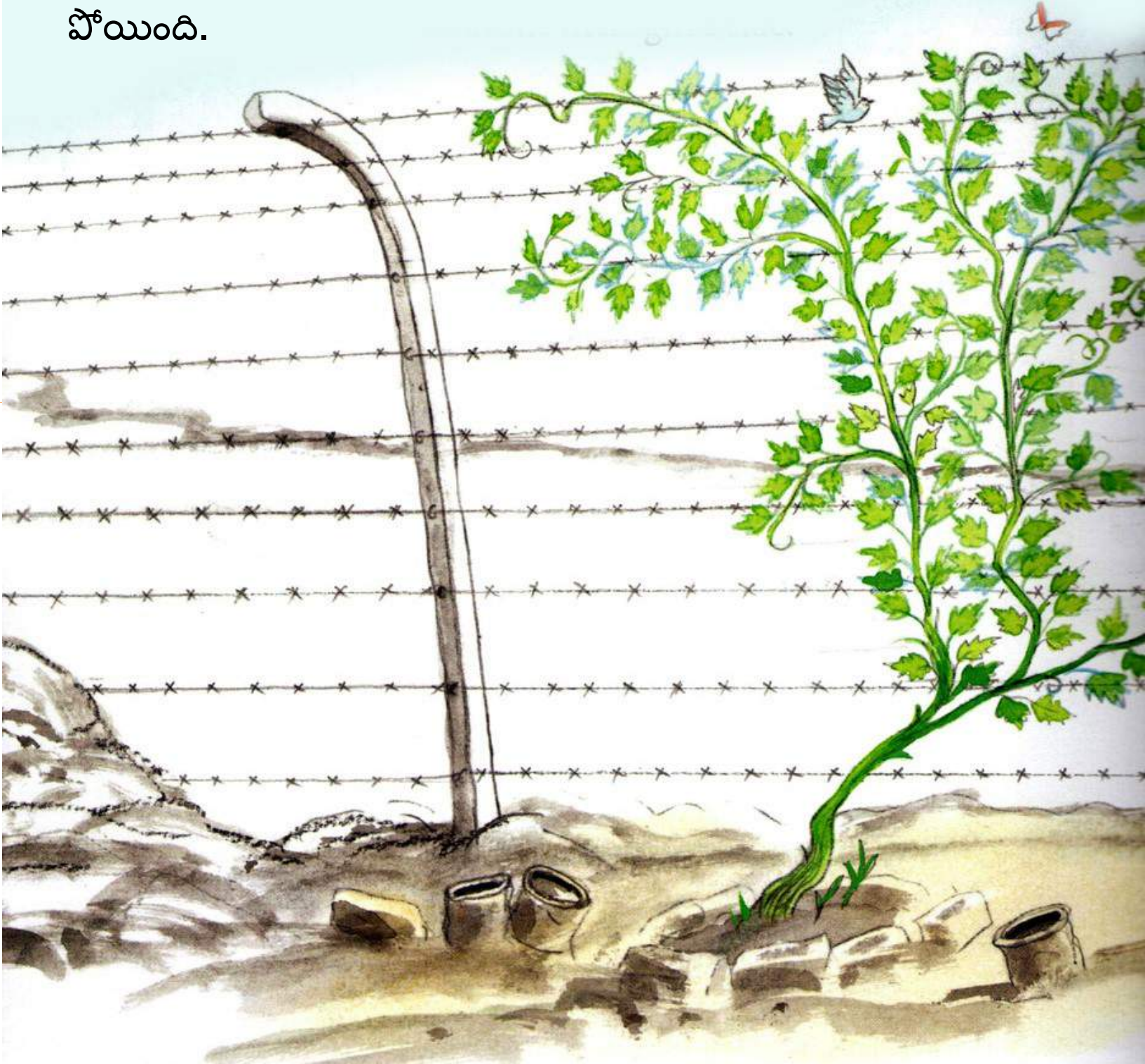
కొంత కాలానికి తన తోట ఉన్న చోట శిథిలాలలో రాళ్లనుంచి తొంగి
చూస్తున్న చిన్న చిన్న మొక్కలు ఆ పిల్లవాడికి కనిపించాయి.

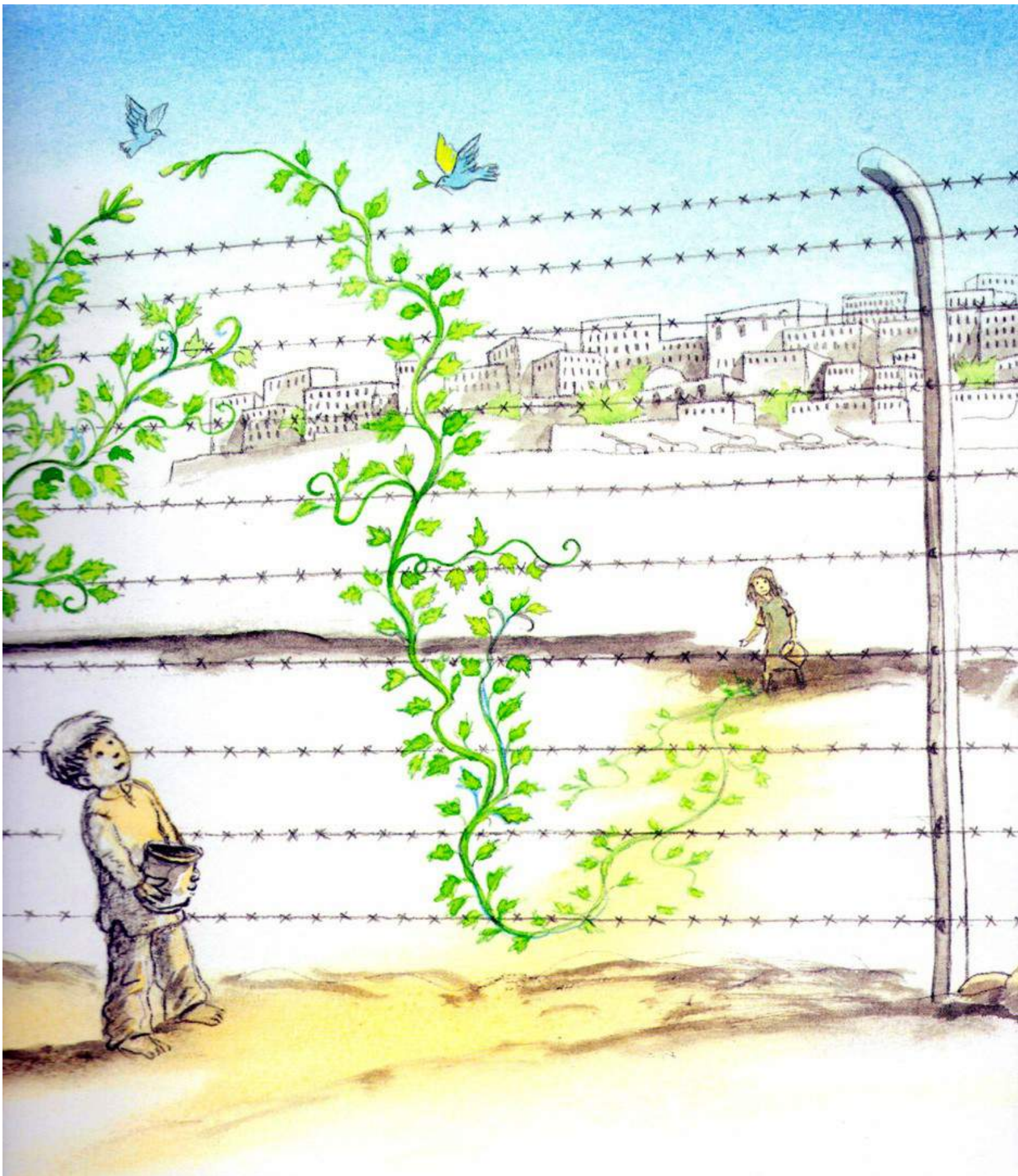
“చూడండి!” అతడు అరిచాడు. “వచ్చి చూడండి! నా తీగ మళ్ళీ
చిగురిస్తోంది!”

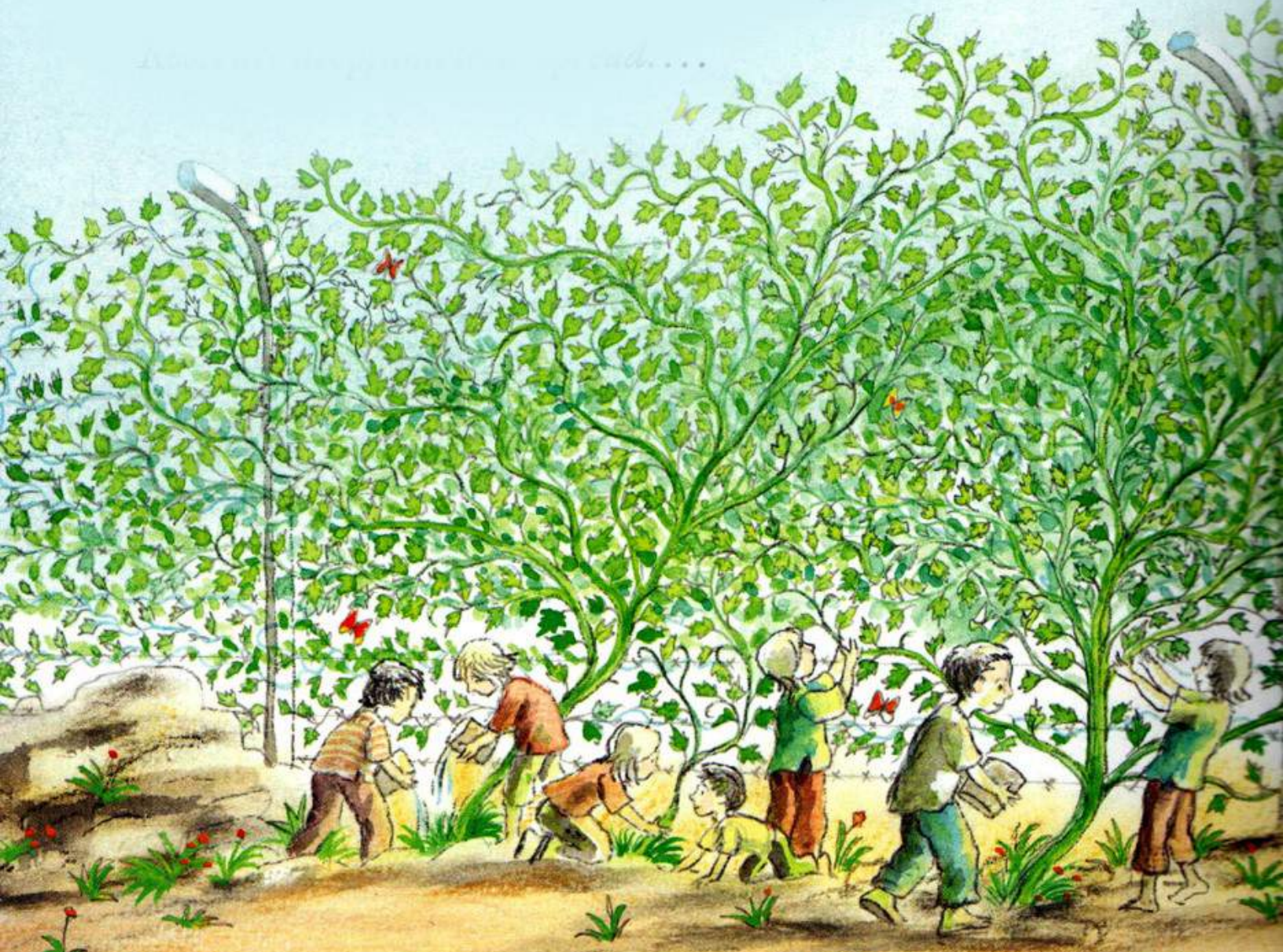

పిల్లవాడు నీళ్లు తీసుకొచ్చి మళ్ళీ ఆ మొక్కకు పోయ్యసాగాడు, దాని
సంరక్షణ చెయ్యసాగాడు. కొంత కాలానికి అది కంచెను చేరుకుంది.
అమ్మాయి వైపున పెరుగుతున్న తీగలతో అది పెనవేసుకుని
పోయింది.

కంచెలోని ముళ్ల తీగ కనపడకుండా మొక్కలు అల్లుకుపోయాయి.
ఆ కొత్త తోట పక్షులు, సీతాకోకచిలుకలకు మళ్లీ ఆశ్రయం
అయ్యింది.

‘సైనికులు వస్తే రాని,’ ఆ పిల్లవాడు అనుకున్నాడు. ‘వేళ్లు బాగా
లోతులకు వెళతాయి, విత్తనాలు దూరదూరాలకు విస్తరిస్తాయి...’

‘ఏదో ఒక రోజు ముళ్ల కంచె లేకుండా పోతుంది,
అప్పుడు మేమందరం మళ్ళీ కొండలలో పికారుకి వెళతాం.’

